

Η Μεταφυσική του Διαχωρισμού και της Συγχώρεσης

Αποσπάσματα από το Σεμινάριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων
Roscoe NY

Kenneth Wapnick, Ph.D.

Μέρος Ι

Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μοιράζονται πολλές από τις διδασκαλίες που βρίσκουμε σε άλλα πνευματικά συστήματα και θρησκείες ανά τον κόσμο τόσο παραδοσιακά όσο και κάποια των New Age. Για παράδειγμα, τα Μαθήματα μας διδάσκουν ότι ο Θεός είναι ένας Δημιουργός γεμάτος αγάπη, ένας τρυφερός Πατέρας, καθόλου εκδικητικός και χωρίς καθόλου μίσος. Τα Μαθήματα μας διδάσκουν ότι πρέπει να είμαστε ειρηνικοί, με αγάπη, χωρίς κρίση και θυμό. Τα Μαθήματα μας διδάσκουν ότι η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Ιησού ήταν εκφράσεις αγάπης παρά κρίσης, τιμωρίας και θυσίας. Και τα Μαθήματα μας διδάσκουν, όπως ήδη ξέρουμε, ότι η συγχώρεση θα πρέπει να είναι το επίκεντρο της προσοχής μας.

Τα Μαθήματα δεν τα κάνει μοναδικά αυτή η διδασκαλία. Αυτό που κάνει τα Μαθήματα μοναδικά σε όλες τις θρησκείες και τις πνευματικότητες του κόσμου, της δύσης και της ανατολής, είναι ο τρόπος που ενσωματώνουν την μη-δυναμική μεταφυσική τους με μία πολύ πρακτική και εξεζητημένη ψυχολογία. Η συγχώρεση είναι η βασική ιδέα που ενοποιεί και ενσωματώνει την μεταφυσική διδασκαλία— ότι ο κόσμος ο οποίος δεν δημιουργήθηκε από τον Θεό είναι μια ψευδαίσθηση και επομένως δεν υπάρχει τίποτε να συγχωρέσεις— με πολλές αξιόπιστες, πρακτικές κατευθυντήριες οδηγίες για το πως να εξασκήσουμε και να εκδηλώσουμε την συγχώρεση στην ζωή μας.

Ένας σημαντικός σκοπός αυτού του σεμιναρίου είναι να παρουσιάσει μια γενική περίληψη της διδασκαλίας των Μαθημάτων, και πιο συγκεκριμένα πως η μεταφυσική των *Μαθημάτων Θαυμάτων* συνιστά την βάση για όλα όσα μας διδάσκουν σχετικά με την συγχώρεση. Η ιδέα κλειδί στην μεταφυσική είναι ότι ο κόσμος είναι μία ψευδαίσθηση και φτιάχτηκε σαν μια κρυψώνα έτσι ώστε ο Θεός να μην μπορέσει ποτέ να

μας βρει, μια ιδέα που ίσως μοιάζει αφηρημένη και ξένη, αλλά παρόλα αυτά αποτελεί την βάση για όλα όσα μας διδάσκουν τα Μαθήματα σχετικά με την συγχώρεση. Η προσήλωση μας στην μεταφυσική θα μας δώσει επίσης την δυνατότητα, καθώς δουλεύουμε με το υλικό, να κατανοήσουμε σε βάθος γιατί είναι τόσο σημαντικό να μην πέφτουμε στην παγίδα να βλέπουμε το Άγιο Πνεύμα σαν τον μαγικό βοηθό ο οποίος θα τακτοποιήσει όλα τα προβλήματα και τις ανάγκες μας, από τα «πιο μικρά» όπως το να βρίσκουμε πάρκινγκ μέχρι τα πιο μεγάλα όπως το να μας θεραπεύει από τον καρκίνο ή το AIDS, ή να φέρει την παγκόσμια ειρήνη ή οτιδήποτε άλλο. Μία από τις σημαντικές διδασκαλίες των Μαθημάτων είναι ότι ο σκοπός του Αγίου Πνεύματος ή του Ιησού είναι να μας υπενθυμίσουν την επιλογή που χρειάζεται να κάνουμε. Αυτή η κατανόηση δεν είναι εφικτή αν δεν κατανοήσουμε πρώτα το μεταφυσικό πλαίσιο των Μαθημάτων.

Θα επανεξετάσουμε και θα δούμε συνοπτικά την βασική διδασκαλία των Μαθημάτων έτσι ώστε να μπορέσουμε να καταλάβουμε πως αυτό το σημαντικό θέμα επαναλαμβάνεται σε όλα όσα διδάσκουν τα Μαθήματα. Θα δώσω έναν βασικό σκελετό για την διδασκαλία ([βλέπε το σχεδιάγραμμα](#)). Έτσι λοιπόν ας ξεκινήσουμε από την αρχή—και φυσικά η λέξη Αρχή εδώ θα γραφτεί με κεφαλαίο Α επειδή μιλάμε για τον Ουρανό όπου δεν υπάρχει χρόνος—δεν υπάρχει ούτε αρχή, ούτε τέλος, ούτε χρονικά μεσοδιαστήματα.

Στην Αρχή υπάρχει ο Θεός και ο Υιός Του, τον οποίο τα Μαθήματα αναφέρουν ως Χριστό. Ίσως το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό του Ουρανού είναι η ιδέα ότι ο Θεός και ο Χριστός είναι απόλυτα ένα. Η ενιαιότητα Τους χαρακτηρίζει την κατάσταση του Ουρανού. Υπάρχει ένας ορισμός στο κείμενο όπου ο Ιησούς λέει ότι ο Ουρανός είναι η «επίγνωση της τέλειας Ενιαιότητας»(Κ-18. VI.1:6). Όταν τα Μαθήματα λένε ότι ο Θεός και ο Χριστός είναι ένα, και ότι η κατάσταση του Ουρανού είναι η τέλεια ενιαιότητα ή τέλεια ενότητα, ο Ιησούς το εννοεί αυτό κυριολεκτικά.

Θα μιλήσω περί αυτού για λίγο ακόμη, μιας που θα είναι σημαντικό για την συνέχεια όταν θα δούμε τι σημαίνει πραγματικά η συγχώρεση. Όταν λέμε ότι ο Θεός και ο Χριστός είναι απόλυτα ένα σημαίνει ότι δεν υπάρχει κάποια διαχωρισμένη συνειδητότητα στον Θεό που να μπορεί να παρατηρήσει τον εαυτό Της σε σχέση με την δημιουργία Της, ακριβώς όπως δεν υπάρχει κάποια διαχωρισμένη συνειδητότητα στον Χριστό που

να μπορεί να παρατηρήσει ή να βιώσει τον Εαυτό Της σε σχέση με τον Δημιουργό Της. Όταν μιλάμε για δύο υπάρξεις, Θεό και Χριστό, χρησιμοποιούμε μία διατύπωση με την οποία είμαστε εξοικειωμένοι στον κόσμο της δυαδικότητας, ή στον κόσμο του διαχωρισμού. Όμως, δεν είναι όροι που θα μπορούσαν ποτέ να χρησιμοποιηθούν στον Ουρανό. Ο Θεός δεν θα μπορούσε να συστηθεί ως ο Θεός ο Δημιουργός και η Πηγή και ο Χριστός δεν θα μπορούσε να συστηθεί ως το Αποτέλεσμα του Θεού ή την δημιουργία Του.

Ένας άλλος όρος που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να περιγράψει τον Ουρανό είναι *η κατάσταση της τέλειας μη-δυαδικότητας*. Δεν υπάρχουν δύο Υπάρξεις οι οποίες αλληλοεπιδρούν. Μια σημαντική πρόταση στο βιβλίο εργασιών λέει, «πουθενά δεν τελειώνει ο Πατέρας, ώστε ο Υιός να αρχίζει ως κάτι ξέχωρο από Αυτόν»(ΒΕ-μλ.132.12:4). Και υπάρχει μία άλλη παράγραφος στο Μάθημα 169 που μιλάει γι' αυτήν την κατάσταση της ενιαιότητας:

Η ενιαιότητα είναι απλά η ιδέα ότι ο Θεός είναι. Και μέσα στην Ύπαρξη Του, περιλαμβάνει τα πάντα. Δεν υπάρχει νους που να περιέχει κάτι άλλο εκτός από Αυτόν. Λέμε «Ο Θεός είναι», και έπειτα σταματάμε να μιλάμε, γιατί με αυτή την γνώση οι λέξεις δεν έχουν πια κανένα νόημα. Δεν υπάρχουν χείλη που θα τις προφέρουν, και κανένα μέρος του νου δεν είναι τώρα αρκετά ξεχωριστό για να αισθανθεί ότι τώρα αντιλαμβάνεται κάτι διαφορετικό από τον εαυτό του.(ΒΕ-μλ.169.5:1-5).

Είναι η ίδια ιδέα—δεν υπάρχει σημείο που να τελειώνει ο Πατέρας και να αρχίζει ο Υιός. Δεν υπάρχει καμία ξεχωριστή συνειδητότητα στον Υίο που να μπορεί να παρατηρήσει τον Εαυτό της σε σχέση με τον Δημιουργό Του.

Η παράγραφος συνεχίζει:

Έχει ενωθεί με την Πηγή του. Και όπως η Ίδια του η Πηγή, απλά είναι. Δεν μπορούμε να μιλήσουμε ούτε να γράψουμε, ούτε καν να σκεφτούμε γι' αυτό(ΒΕ-μλ.169.5:6-6:1).

Γι' αυτόν τον λόγο δεν θα ασχοληθούμε μ' αυτό πολύ ώρα και για τον ίδιο λόγο ο Ιησούς δεν ασχολείται μ' αυτό πολύ ώρα στα Μαθήματα. Προφανώς, είναι αδύνατον για τον διαχωρισμένο μας νου και εγκέφαλο να συλλάβει μια πραγματικότητα στην οποία δεν υπάρχει απολύτως

κανένας διαχωρισμός. Και πάλι, πουθενά δεν τελειώνει ο Πατέρας, ώστε να αρχίζει ο Υιός. Έτσι λοιπόν η κατάσταση του Ουρανού είναι η κατάσταση της τέλει ενότητας. Ένας άλλος τρόπος να το περιγράψουμε αυτό είναι να πούμε ότι ο Νους του Θεού και ο Νους του Χριστού είναι τελείως ένα. Αργότερα, θα γίνει πιο ξεκάθαρος ο λόγος που είναι τόσο σημαντικό να καταλάβουμε ότι η κατάσταση του Ουρανού είναι η απόλυτη ενιαιότητα και η τέλεια ενότητα.

Τα Μαθήματα μετά εξηγούν ότι το αδύνατον φάνηκε να συμβαίνει. Στην πραγματικότητα δεν συνέβη ποτέ, αλλά *φάνηκε* να συμβαίνει. Τότε είναι που η «μικρή, τρελή ιδέα»(Κ-27.VIII.6:2) του διαχωρισμού από τον Θεό φάνηκε να μπαίνει μέσα στον νου του Υιού του Θεού. Θα το περιγράψουμε αυτό με μια μικρή κάθετη γραμμή που πηγαίνει προς τα κάτω(**βλέπε το σχεδιάγραμμα**) — αυτή είναι η «μικρή, τρελή ιδέα». Πρόκειται για την ιδέα ότι ο Υιός είναι κατά κάποιο τρόπο διαχωρισμένος από τον Πατέρα Του—έχει έναν νου, μία βούληση, έναν εαυτό που είναι διαχωρισμένος και ανεξάρτητος από τον Δημιουργό Του. Έτσι τώρα μπορεί να παρατηρήσει τον εαυτό του και να τον δει σε σχέση με τον Θεό.

Ένα τέτοιο γεγονός ήταν αδύνατον πριν η μικρή, τρελή ιδέα(για την οποία τα Μαθήματα μιλάνε επίσης ως την αρχή του ονείρου) φανεί ότι προκύπτει, επειδή ο Υιός δεν είχε νου ή έναν εαυτό που να είναι διαφορετικός ή ξεχωριστά από τον Δημιουργό Του. Αλλά αμέσως μόλις ξεκίνησε το όνειρο—ένα όνειρο διαχωρισμού—ο Υιός άρχισε ξαφνικά να παρατηρεί τον εαυτό του σαν κάποιον διαχωρισμένο από τον Πατέρα του. Και αυτό έκανε να αναδυθεί αυτό το οποίο αποκαλούμε διχασμένο νου(με μικρό «ν» για να το διακρίνουμε από τον Νου του Θεού και του Χριστού).

Όταν ο Υιός αποκοιμιάται και αρχίζει να βιώνει τον εαυτό του ως ένα ξεχωριστό ον, έχει έναν νου που φαίνεται τώρα να συνυπάρχει με τον Νου του Θεού ή τον Νου του Χριστού. Αυτός ο νους έχει δύο μέρη, ή όπως συχνά αναφέρουν τα Μαθήματα δύο φωνές που μιλάνε εκ μέρους του. Μία φωνή είναι αυτή που στα Μαθήματα αναφέρεται ως εγώ και η άλλη ως του Αγίου Πνεύματος. Και οι δύο φωνές μπορούν ουσιαστικά να ερμηνευθούν σαν αντιδράσεις στην μικρή, τρελή ιδέα. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν δύο άνθρωποι που θρονιάζονται στον νου του Υιού. Μιλάμε στο επίπεδο της μεταφοράς ή του μύθου. Έτσι λοιπόν λέμε ότι ο νους του Υιού έχει δύο μέρη—και σε λίγο θα προσθέσουμε και ένα τρίτο μέρος—και μιλάμε για αυτά τα δύο μέρη σαν

να είναι δύο ξεχωριστές υπάρξεις—το εγώ και το Άγιο Πνεύμα. Στα Μαθήματα, το εγώ πάντα αποκαλείται «αυτό» ενώ το Άγιο Πνεύμα αποκαλείται πάντα σαν πρόσωπο, «Αυτός». Παρ' όλα αυτά όμως το εγώ περιγράφεται με ανθρωπομορφικούς όρους—συνωμοτεί, αναζητάει την εκδίκηση, φαίνεται ότι αγαπάει, ότι μισεί, ότι εξαπατά, κλπ.

Έτσι λοιπόν, στον νου του Υιού υπάρχουν δύο σκέψεις ή δύο αντιδράσεις για την μικρή, τρελή ιδέα. Η σκέψη του εγώ είναι ότι η μικρή, τρελή ιδέα όντως συνέβη. Στην πραγματικότητα, ένας τρόπος ορισμού του εγώ είναι η πίστη ότι ο Υιός έχει όντως διαχωριστεί από τον Δημιουργό του. Επομένως, το εγώ δεν είναι τίποτε περισσότερο από μία σκέψη ή πίστη που υπάρχει στον διαχωρισμένο νου του Υιού—την σκέψη ότι ο διαχωρισμός συνέβη πραγματικά. Από την άλλη μεριά, το Άγιο Πνεύμα είναι η σκέψη ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ—ότι την «μικρή, τρελή ιδέα» χρειάζεται να την εκλάβουμε κυριολεκτικά: η ιδέα είναι «μικρή» επειδή ήταν χωρίς συνέπειες και δεν είχε κανένα απολύτως αποτέλεσμα και είναι «τρελή» επειδή είναι παρανοϊκή. Είναι παρανοϊκό να πιστεύουμε ότι ένα μέρος του Θεού, ένα μέρος του Όλου, ένα μέρος της πλήρους ενότητας θα μπορούσε με κάποιο τρόπο να αποκοπεί και τελείως ξαφνικά να βρεθεί έξω από τα πάντα—ότι θα μπορούσε να υπάρχει μια πραγματικότητα πέρα από την ολότητα, κάτι πέρα από το άπειρο, μία δύναμη πέρα από την παντοδυναμία. Μια ενότητα που βρίσκεται προς το τέλος του κειμένου και ονομάζεται, «Ο Αντι-Χριστός»(Κ-29.VII) το συζητάει αυτό συγκεκριμένα. Ο Αντι-Χριστός είναι ένας άλλος όρος για το εγώ. Ο Αντι-Χριστός είναι η σκέψη ότι υπάρχει μια δύναμη πέρα από την παντοδυναμία, κάποιο μέρος πέρα από το άπειρο, κλπ. Αντίθετα, το Άγιο Πνεύμα είναι η σκέψη που λέει, «Αυτό δεν θα μπορούσε ποτέ να συμβεί».

Υπάρχει επίσης και ένας άλλος τρόπος να καταλάβουμε Ποιος ή Τι είναι το Άγιο Πνεύμα. Όταν ο Υιός αποκοιμήθηκε και άρχισε να ονειρεύεται, πήρε μαζί του μέσα στο όνειρο την μνήμη του ποιος στ' αλήθεια είναι ως Υιός του Θεού, την μνήμη της Αγάπης του Θεού. Αυτή η μνήμη, η οποία βρίσκεται τώρα στο διαχωρισμένο νου του μέσα στο όνειρο, είναι αυτό στο οποίο αναφερόμαστε ως Άγιο Πνεύμα. Και αυτή η μνήμη είναι που συνδέει το όνειρο με την πραγματικότητα. Μοιάζει με τις αναμνήσεις της καθημερινότητας μας —όταν κάποια ανάμνηση μας έρχεται στο παρόν, γίνεται ο σύνδεσμος με κάτι που συνέβη στο παρελθόν. Να τι σημαίνει η λέξη *μνήμη*.

Οτιδήποτε συνέβη στο παρελθόν—είτε συνέβη πέντε λεπτά πριν, χθες, ή τριάντα χρόνια πριν—ξαφνικά γίνεται πολύ πραγματικό και υπαρκτό για μένα. Αν η μνήμη είναι δυσάρεστη, θα νιώσω θυμό, αγωνία, φόβο, ή κατάθλιψη. Αν η μνήμη είναι ευχάριστη, θα νιώσω ευτυχία και χαρά στην παρούσα στιγμή, σαν να γίνεται παρόν το παρελθόν. Η συγκεκριμένη μνήμη συνδέει το παρελθόν με το παρόν. Το Άγιο Πνεύμα λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο. Συνδέει την παρούσα εμπειρία της πίστης του Υιού ότι βρίσκεται μέσα στ' όνειρο με την πραγματικότητα του, η οποία δεν βρίσκεται στο παρελθόν κατά μια χρονική έννοια. Αυτός ο σύνδεσμος μετά τον συνδέει με τον Θεό τον Οποίο δεν άφησε ποτέ στ' αλήθεια. Γι' αυτόν τον λόγο τα Μαθήματα διδάσκουν ότι το Άγιο Πνεύμα ακύρωσε το αρχικό λάθος την στιγμή που φάνηκε να συμβαίνει, επειδή όταν ο Υιός αποκοιμήθηκε είχε μαζί του αυτήν την μνήμη. Και αυτή η μνήμη είναι η απόδειξη γι' αυτόν ότι δεν διαχωρίστηκε ποτέ από τον Θεό και ότι όλα ήταν απλά ένα όνειρο.

Μαζί μ' αυτές τις δύο σκέψεις στον νου του Υιού, υπάρχει και ένα τρίτο μέρος του διχασμένου νου—το οποίο θα απεικονίσουμε με μια μικρή μπλε κουκίδα(**βλέπε το σχεδιάγραμμα**). Αυτό είναι το μέρος του νου που πρέπει να επιλέξει ανάμεσα από αυτές τις δύο σκέψεις ή φωνές. Θα ονομάσω την μπλε κουκίδα *λήπτη της απόφασης(επιλογέα)*. Αν και τα Μαθήματα όταν μιλάνε σχετικά, δεν χρησιμοποιούν ποτέ αυτόν τον όρο, στην ουσία δηλώνουν με αυτόν τον *Υιό του Θεού*, τον Υιό του Θεού στην διαχωρισμένη του κατάσταση. Ο Ιησούς χρησιμοποιεί στα Μαθήματα τον όρο *Υιό του Θεού* με δύο τρόπους: είτε για να αναφερθεί στον Χριστό και στην Ταυτότητα μας ως Χριστός ως πνεύμα, είτε για να δείξει τον Υιό μέσα στο όνειρο.

Αν και ο Ιησούς ποτέ δεν χρησιμοποιεί τον όρο *λήπτη της απόφασης(επιλογέα)* στα Μαθήματα, μας ζητάει επανειλημμένα να επιλέξουμε ξανά—να επιλέξουμε ανάμεσα στο σύστημα σκέψης του εγώ και στο σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος, ανάμεσα στην σταύρωση και την ανάσταση, ανάμεσα στα παράπονα και το θαύμα. Το μέρος του νου μας στο οποίο κάνει διαρκώς έκκληση στα Μαθήματα όταν μας προσφωνεί με το «εσύ», είναι το μέρος που επιλέγει. Και έτσι του έδωσα ένα όνομα για ευκολία.

Επομένως βασικά μιλάμε για τρία ουσιαστικά μέρη του διχασμένου νου: (1) το μέρος του νου που περιέχει την σκέψη ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός· (2) το μέρος του νου που περιέχει την σκέψη ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ(αυτό που τα Μαθήματα αποκαλούν αρχή

της Επανόρθωσης)· και (3) το μέρος του νου που πρέπει να αποφασίσει πιο σύστημα σκέψης είναι αληθινό. Όπως εξηγούν επανειλημμένα τα Μαθήματα, ο Υιός δεν έχει άλλη επιλογή—πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στο εγώ και το Άγιο Πνεύμα. Δεν υπάρχει καμία άλλη εναλλακτική. Και πρέπει να επιλέξει ένα από τα δύο. Δεν μπορεί να επιλέξει και τα δύο ταυτόχρονα. Και δεν μπορεί να μην επιλέξει κανένα από τα δύο. Πρέπει να επιλέξει ή το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα. Ο λήπτης της απόφασης (επιλογέας) δεν είναι ποτέ ουδέτερος.

Και τώρα η ιστορία αποκτάει ενδιαφέρον, επειδή το εγώ έρχεται αντιμέτωπο με μια πραγματική απειλή. Τι θα γίνει αν ο Υιός του Θεού ακούσει την Φωνή του Αγίου Πνεύματος και αναγνωρίσει ότι όλο αυτό είναι ένα όνειρο, ότι ποτέ δεν συνέβη πραγματικά, ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός; Τι θα γίνει τότε; Ο Υιός θα ξυπνήσει από το όνειρο, το εγώ θα εξαφανιστεί, το όνειρο θα εξαφανιστεί. Έτσι λοιπόν για να συντηρηθεί και να συνεχίσει να υπάρχει, το εγώ πρέπει να πείσει με κάποιο τρόπο τον Υιό του Θεού—τον λήπτη της απόφασης—ότι χρειάζεται να επιλέξει το εγώ αντί το Άγιο Πνεύμα. Αν μπορέσουμε να καταλάβουμε καλά αυτό το σημείο και να το έχουμε πάντα κατά νου, όλα όσα λέμε σ' αυτό το σεμινάριο— και βέβαια όλα τα υπόλοιπα στα Μαθήματα— θα γίνουν πολύ ξεκάθαρα. Θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε τον λόγο για τον οποίο κάνουμε συνεχώς παρανοϊκά πράγματα. Για παράδειγμα μπορεί να είμαστε μαθητές των Μαθημάτων για δέκα ή δεκαπέντε χρόνια και να εξακολουθούμε να έχουμε παράπονα. Συνεχίζουμε να ξεχνάμε τον Ιησού και να ταυτιζόμαστε με το εγώ όταν τα πράγματα σκουραίνουν, παραμένοντας σταθεροί σε πράξεις και ενέργειες προβληματικές.

Το εγώ λοιπόν μηχανεύεται ένα σχέδιο—μια συνωμοσία με την οποία ελπίζει να παγιδεύσει τον Υιό και να τον πείσει ότι δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να εμπιστεύεται το Άγιο Πνεύμα, δεν πρέπει να το πιστεύει, και αναμφίβολα δεν πρέπει να ταυτίζεται μαζί του. Για να το πετύχει αυτό, το εγώ επινοεί μια ιστορία που δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα, που δεν βασίζεται καθόλου στην πραγματικότητα. Η ιστορία του εγώ στηρίζεται σε τρεις βασικές σκέψεις: αμαρτία, ενοχή και φόβο. Τώρα θυμήσου ότι ο σκοπός αυτής της ιστορίας είναι να πείσει τον Υιό να αποστραφεί το Άγιο Πνεύμα και να ταυτιστεί με το εγώ. Όσο ο Υιός το κάνει αυτό, το εγώ παραμένει αλώβητο. Και μην ξεχνάς, ότι το εγώ είναι απλά μια σκέψη ή πίστη σε έναν εαυτό που υποστηρίζει με βεβαιότητα ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό είναι πραγματικός—ότι η πραγματικότητα είναι ο διαχωρισμένος Υιός του Θεού. Αυτό φυσικά βρίσκεται σε αντίθεση με την «ιστορία» του Αγίου Πνεύματος που λέει

ότι ο Εαυτός του Υιού είναι ο Εαυτός του Χριστού, ο Οποίος δεν άφησε τον Πατέρα Του ποτέ.

Έτσι ο σκοπός της ιστορίας του εγώ είναι να οδηγήσει τον Υιό να μην εμπιστευτεί το Άγιο Πνεύμα και να Του γυρίσει την πλάτη. Λέει λοιπόν στον Υιό την ακόλουθη ιστορία:

Έκανες κάτι πολύ κακό με τον διαχωρισμό σου από τον Δημιουργό σου και την Πηγή σου. Υπήρχε ένας απόλυτα τρυφερός Πατέρας που ήταν μόνο αγάπη, και μοιραζόταν αυτήν την αγάπη μαζί σου ολοκληρωτικά. Δεν σου αρνιόταν τίποτε—ό,τι ήταν του Πατέρα ήταν και του Υιού. Ο Πατέρας ήταν τέλεια Αγάπη, έτσι και ο Υιός ήταν τέλεια Αγάπη. Αλλά γύρισες την πλάτη σ' αυτήν την Αγάπη, και είπες στον Θεό χωρίς κανένα δισταγμό ότι ήθελες κάτι περισσότερο από τα πάντα που σου έδινε. Είπες στον Θεό ότι η Αγάπη Του δεν ήταν αρκετή, ότι ο Ουρανός δεν ήταν αρκετός.

Θα μπορούσαμε να διανθίσουμε την ιστορία με πολλούς τρόπους: ο Υιός θα μπορούσε να πει στον Πατέρα ότι ο Ουρανός είναι βαρετός, ότι ήθελε περιπέτεια και συγκινήσεις. Ή ότι ο Υιός ζήλευε και επιθυμούσε να αποκτήσει κάτι από αυτά που είχε ο Θεός. Όλα αυτά είναι διαφορετικά σύμβολα ή μεταφορές για να μας βοηθήσουν να εξηγήσουμε αυτό που φάνηκε να συμβαίνει την στιγμή του διαχωρισμού και αυτό που φάνηκε να εξελίσσεται σ' όνειρο ολόκληρου του κόσμου, με όρους που μπορούμε να καταλάβουμε. Η ουσία όμως είναι ότι το εγώ δίνει σ' αυτήν την ενέργεια ένα όνομα, και πρόκειται για ένα κακό όνομα, για μία άσχημη λέξη: *αμαρτία*. Το εγώ λέει στον Υιό:

Αμάρτησες απέναντι στον Πατέρα σου. Εκείνος ήταν ολοκληρωτική αγάπη και σου έδωσε τα πάντα. Είχες τα πάντα—όλα όσα είχε, τα είχες και εσύ. Ήσουν απόλυτα ένα μαζί Του. Αλλά του γύρισες την πλάτη και είπες: «Αυτά δεν είναι αρκετά. Θέλω περισσότερα». Αυτό δεν ήταν και τόσο ευγενικό εκ μέρους σου. Για να πούμε την αλήθεια, είναι αμαρτωλό. Και εξαιτίας της αμαρτίας σου θα πρέπει να νιώθεις ένοχος.

Αυτή είναι η αρχή της ενοχής που θα μπορούσαμε ελεύθερα να της αποδώσουμε την ερμηνεία αυτο-μίσος. Καταλήγουμε να μισήσουμε τον εαυτό μας εξαιτίας της τρομερής αμαρτίας που πιστεύουμε ότι διαπράξαμε. Έτσι η ενοχή ακολουθεί αυτόματα την αμαρτία που βασικά είναι το ψυχολογικό ισοδύναμο της σκέψης της αμαρτίας. Το εγώ λέει

στον Υιό του Θεού: «Αμάρτησες απέναντι στον Πατέρα σου και αξίζεις να νιώθεις ένοχος εξαιτίας αυτού που έχεις κάνει». Αυτό οδηγεί αναπόφευκτα στο τρίτο μέλος της ανίερης τριάδας. Λέει στον Υιό:

Εξαιτίας αυτού που έκανες, επειδή έκλεψες από τον Ουρανό και επειδή στην ουσία κατέστρεψες τον Θεό ανακηρύσσοντας τον εαυτό σου Θεό λέγοντας: «Είμαι αυτοδημιούργητος αντί δημιουργημένος. Είμαι μόνος μου, ανεξάρτητος και διαχωρισμένος από τον Δημιουργό μου», ο Θεός είναι πολύ θυμωμένος. Όταν συνήλθε από το σοκ της πράξης σου αντιλήφθηκε τι συνέβη—έκλεψες από Αυτόν. Και τώρα αυτό που θέλει είναι μόνο η εκδίκηση.

Το εγώ λέει μετά στον Υιό:

Ξέρεις το Άγιο Πνεύμα Το Οποίο βρίσκεται στον νου σου και φαίνεται ότι μιλάει μόνο για την Αγάπη του Θεού και σου λέει ότι τίποτε δεν συνέβη και ότι ο Θεός δεν γνωρίζει καν ότι έφυγες; Μην πιστεύεις λέξη από όσα σου λέει. Δεν είναι για να το εμπιστεύεσαι, επειδή ο Θεός Το έστειλε. Είναι ο στρατηγός του Θεού, Το έστειλε μέσα στον νου σου να σε παγιδεύσει, να σε συλλάβει και να σε γυρίσει πίσω στον Ουρανό έτσι ώστε να τιμωρηθείς όπως σου αξίζει—κάτι που σημαίνει την βέβαιη εξολόθρευση σου.

Αυτή είναι η αρχή του φόβου—από εδώ προέρχεται ο «φόβος του Θεού». Όσοι έχουν δουλέψει για κάποιο χρονικό διάστημα με τα Μαθήματα γνωρίζουν ότι το τέταρτο και τελικό εμπόδιο για την ειρήνη είναι ο φόβος του Θεού(K-19.IV. Δ). Αυτή είναι η προέλευση του. Ξεκινάει με την ιδέα ότι έχουμε αμαρτήσει απέναντι στον Θεό, ότι η ενοχή μας είναι συντριπτική εξαιτίας αυτού που έχουμε κάνει και η ενοχή μας απαιτεί την τιμωρία μας. Το εγώ προειδοποιεί:

Και αυτή η Παρουσία της Αγάπης του Θεού μέσα στον νου σου είναι ο διαμεσολαβητής της τιμωρίας του Θεού. Γι' αυτό μάλιστα, ο Θεός το έστειλε μέσα στο όνειρο σου—για να σε συλλάβει και να σε γυρίσει πίσω. Αν πιστέψεις το ψέμα Του, θα σε αποπλανήσει και θα το μετανιώνεις μια ζωή.

Αυτή είναι η ιστορία του εγώ. Σημαίνει ότι η Αγάπη του Θεού, την οποία απηχεί το Άγιο Πνεύμα ως την μνήμη της Αγάπης του Θεού μέσα στο όνειρο μας, μετατρέπεται σε κάτι άλλο—μετατρέπεται σε οργή του Θεού.

Με πολύ όμορφο τρόπο, η ιστορία του εγώ έκανε τον πραγματικό Θεό ανύπαρκτο, μιας που η αγάπη του Θεού μετατράπηκε στο αντίθετο της— η Αγάπη του Θεού γίνεται αντιληπτή πια γεμάτη οργή και εκδίκηση. Και αντικείμενο αυτής της οργής είναι ο Υιός. Από εδώ βέβαια προέρχονται όλα τα τρομακτικά εδάφια με την «οργή του Θεού» στην Παλαιά και στην Καινή Διαθήκη. Δεν έχουν καμία σχέση με τον Θεό της Αγάπης ο Οποίος μας δημιούργησε, και τον Οποίο ποτέ δεν εγκαταλείψαμε. Όλα αυτά έχουν να κάνουν με την ιστορία του εγώ.

Βασικά, εκτός από κάποιες εξαιρέσεις φυσικά, η ιστορία και η άποψη του Θεού που έχουμε στην Βίβλο είναι ο Θεός του εγώ. Είναι στ' αλήθεια ένας Θεός της ιδιαιτερότητας—είναι καλός όταν Του δίνεις ό,τι θέλει, αλλά όταν δεν το κάνεις αυτό, γίνεται παρανοϊκός και σκοτώνει. Αυτός είναι ο εγωϊκός Θεός, τον οποίο εκπροσωπεί η οργή του Θεού. Το εγώ έκανε επίσης ένα τέτοιο Άγιο Πνεύμα. Μ' αυτήν λοιπόν την επιλογή έρχεται αντιμέτωπος ο λήπτης της απόφασης(επιλογέας) —ο Υιός του Θεού. Ή θα πιστέψει το Άγιο Πνεύμα, που εκπροσωπεί την Αρχή της Επανόρθωσης(Εξιλέωσης), Το Οποίο του λέει ότι τίποτε δεν συνέβη, ότι ο Υιός δεν εγκατέλειψε ποτέ τον Πατέρα Του και ότι όλο αυτό είναι μόνο ένα κακό όνειρο. Ή θα πιστέψει την ιστορία του εγώ που λέει ότι ο διαχωρισμός όντως συνέβη—ο Υιός όντως έκλεψε «τα οικογενειακά κειμήλια», όντως έκλεψε όλη την δύναμη του Θεού και ο Θεός εκτός εαυτού στέλνει το πρωτοπαλίκarlo του, το Άγιο Πνεύμα, να βρει τον Υιό και να τον γυρίσει πίσω. Αυτή είναι η ιστορία του εγώ.

Τώρα για λόγους που δεν μπορούν ποτέ να εξηγηθούν, ο Υιός έκανε την λάθος επιλογή. Στράφηκε προς το εγώ και ουσιαστικά αποστράφηκε το Άγιο Πνεύμα.